

Gustav Strniša:

Med pritlikavci

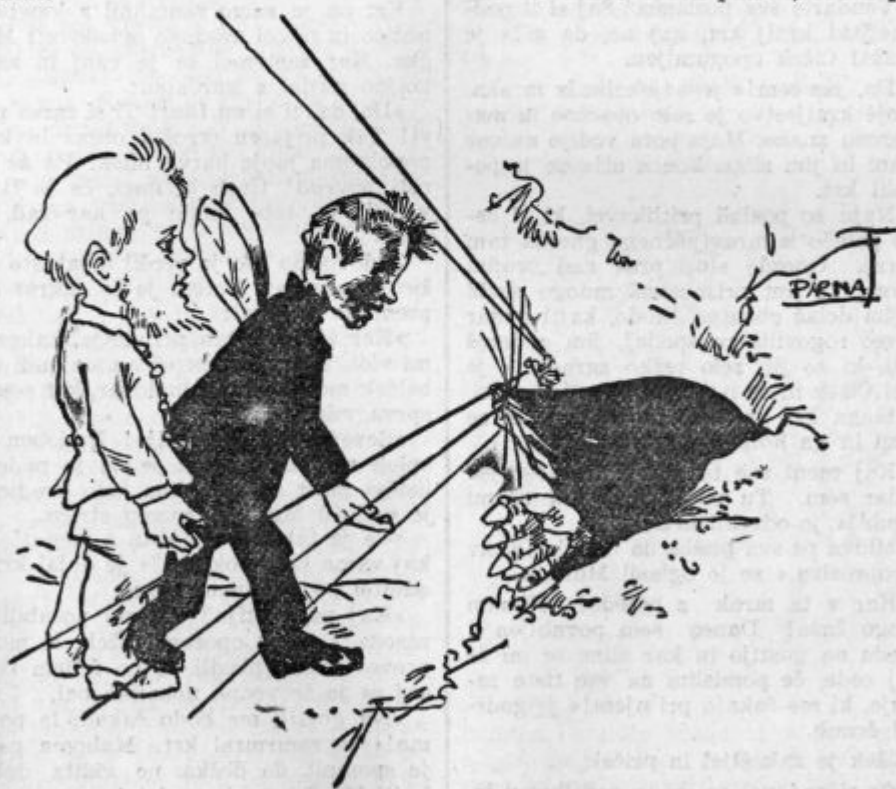
Zadovoljno si je gladil bradico. In tedaj se je spomnil, da ne sme postati domišljav in nečimurn, saj še ničesar storil ni, pa se že poraja napuh v njem in pa, stari ljudje s takimi bradami so pač skromni!

si cel zamorec! Kje si se vendar vzel?« so ga spraševali graditelji.

Deček se je hitro odrezal:

»Bodisi črn, bodisi bel, njegov prijatelj sem!«

»Mhe! Mhe! Čeden patron, čeden pa-

Prijazno je torej pokimal pritlikavcem in stopil na lestvico.

»Brez mene ne pojde nikamor!« se je oglasil Murček in skočil med pritlikavce.

»Kaj boš ti črni šment! Kdo pa si? Vidimo, da imaš peroti in da si črn kot bi se bil v tinti kopal. Skupaj sta pripela, pa je tvoj tovariš lepo bel, a ti

tron! No, vendar si dober in zvest tovariš, da ga ne zapustiš. Pa pojdita skupaj h krtu! Če vama bo pretila nesreča, si bosta laže pomagala!« je dejal grbec in jima pokimal.

Naslednji hip je Murček že razpel peroti in kar zviška priletel v mravtjišča.

»Ta ima res kratko pot! Skoda, da še mi nimamo peroti!« so se oglasili nekateri.

»Pregrde so!« je dejal nek delavec, ki jih je najbolj zavidal.

»Kje si Čížek?« je zakričal Murček, ko je prispel na dno, kjer se je mračno oziral po vseh kotih.

»Tu, tu sem!« se je oglasil Čížek, ki je pravkar prilezel z lestve v luknjo in se razveselil svojega prijatelja, ki ga ni zapustil v zadregi.

Že sta bila skupaj. Prijela sta se za roko in tipala po mračnem rovu dalje in dalje.

»Kdo je? Kdo me moti v mojem temnem kraljestvu miru?« sta začula pred seboj preteč glas.

»I kdo hoče biti? Midva sva, dva pritlikavca, poslanca tistih, ki tam zgoraj zidajo in kopljejo!« se je odrezal Murček, ki je postal kar pogumen, ko je začul glas pred seboj.

»Kakšna poslanca? Ali se norčujeta? Tu nimamo ne poslancev, ne ministrov!« je odjeknil glas iz temine.

»Vendarle sva poslanca! Saj si ti podzemeljski kralj krt, kaj ne, da si?« je vprašal Čížek opogumljen.

»Da, jaz sem!« je odjeknilo iz mraka. »Moje kraljestvo je zelo obsežno in malo komu znano. Moja pota vodijo na vse strani in jim zlepa konca ni!« se je pohvalil krt.

»Naju so poslali pritlikavci, ki si delajo palačo iz mravljiščnega gnezda tam zgoraj. Gnezdo stoji prav nad tvojim rovom. Ti jim prizadevaš mnogo skrbi in jim delaš občutno škodo, kajti kadar preveč rogoviliš tu spodaj, jim podereš kleti, ki so jih zelo težko zgradili!« je hitel Čížek in se nekoliko stisnil k steni, da bi ga krt prehitro ne ujel, če bi se ujezil in ga hotel pograbit.

»Kaj meni vse to mar? Samostojen vladar sem. Tu počenjam, kar se mi vzljubi!« je odvrnil krt.

»Midva pa sva prišla, da te nekaj prav le poprosiva,« se je oglasil Murček.

»Kar v ta mrak z besedo! Nimam mnogo časa! Danes sem povabljen k sosedu na gostijo in kar sline se mi že zdaj cede, če pomislim na vse tiste založaje, ki me čakajo pri njem!« je godrnjal črnih.

Čížek je zakašljaj in pričel:

»Če si zadovoljen, bodo pritlikavci izkopali vse žužke in črve, kar jih je pod njihovo skromno palačo. Prekopali bodo zemljo in ti jih znosili kar pred tvoj rovu, da ti jih ne bo niti treba iskati. Ti pa tudi njim napraviš uslugo, če ne boš potem več stikal pod nekdanjim mravljiščem. Če pa ne boš zadovoljen, bodo skopali okoli in okoli jarek ter ga napolnili z vodo, da ne boš mogel blizu in

boš naposled še utonil, če tja zaideš!«

»Kaj jarek? Čemu jarek? Pustite jarek! Jarek in voda brrrrr! Rad opustim rov, samo pritlikavci naj ga do dobra osnažijo in prepuste vso zalogo. Kar v krtino naj stresejo tiste črvičke in me pokličejo, takoj bom prihitel!« se je zadovoljil krt.

Dečka sta hotela oditi.

Črnih je zahripal:

»Počakajta! Ogledati si vaju moram od blizu! Ne vem, če vama smem kar tako verjeti!«

Že je stal pred njima. Na smrčku mu je ždela drobna kresnica in z njo jima je posvetil v obraz. Najprej je zagledal Čížka in zdvomil:

»Tebi ni kaj verjeti! Otroški obraz imaš, a brado starčka! Ti si pa čarovnik!«

»Nisem ne, pošten pritlikavec sem!« je ugovarjal deček in mu hotel razložiti, zakaj ima belo brado.

Krt pa je samo zamahnil z lopatasto nožico in pričel zvedavo ogledovati Murčka. Kar zastrmel se je vanj in zadovoljno mrdal s smrčkom:

»Da, da, ti si mi fant! Ti si zares pravi! Tak prijazen otroški obraz in kožo popolnoma moje barve imaš! Pa še peroti povrhu! Greh bi imel, če bi ti ne verjel! O, tebe imam pa kar rad, da veš!«

Zadovoljno mu je prožil lopatasto nožico v pozdrav. Potem je še enkrat oba premeril in dejal:

»Ker sta si dobra prijatelja, kakor se mi vidi, zato sem prepričan, da tudi tale belček morda ni tak hudobar, kot sem si sprva mislil!«

»Seveda sva prijatelja! Hudoben pa sploh ni: Mlad deček je, ki je padel v lisičjo mast in zato ima belo bradico!« je razložil Murček črnemu stricu.

»Če je tako, pa pojdiva z menoj! Nekaj vama bom pokazal!« je dejal krt in odhitel po mračnem rovu.

»Kaj pa gostija? Ali ste pozabili na soseda?« ga je opozoril Čížek, ki mu ni preveč dišalo plaziti se po črnem rovu, saj se je še vedno nekoliko bal.

»Na gostiji me bodo čakali, le pojdivo!« je zamrmral krt. Mahoma pa se je spomnil, da dečka ne vidita dobro, kajti Murček se je zapletel z nogo v neko korenino in telebnil na nos, da ga je kar bolelo in se mu je zakresalo pred očmi, kakor bi zasijalo deset solnc.

Krt se je ustavil in zahreščal:

»Vse kresnice, moje lučke prisvetite, poljske miške, ve konjčki urni nas domov peljite!«

Dalje prihodnjé

Jože Šavli:

Jelkina družčina

Tonačeva triletna Jelka je silno ljubila živali. Bilo pa je kakor zakleto pri njej. Bolj ko je žival imela rada, rajši je prišla nesreča vmes.

Ko je koklja izvalila piščeta, so dali mati Jelki najlepšega piščančka. Mala je bila vesela in je na vso moč stregla svojemu varovancu. Celó v posteljico ga je hotela jemati s seboj. Ker ji pa tega niso dovolil, mu je pod štedilnikom pripravila toplo gnezdece in je zmeraj skrbela, da picka ne bi zeblo in da ne bi bil lačen ali žejen. Živalica se je tudi sama tako navadila deklice, da je rajši tekala za njo nego za kokljo. Zgodi se pa, da sprejva nekoč koklja svojo družinico po dvorišču in pride tudi Jelka s piščančkom tja. Nenadoma se loti živali nemir. Koklja se skriva na varno in pokliče družinico k sebi, le Jelkino piščice se ne zmeni za kokljine klice. Nenadoma se v zraku vzdrami čuden šum, nekaj sivega buši na dvorišče, Jelka krične, toda skobec se že kakor pšica zopet dvigne v višave in odnese v krempljih Jelkino piščice s seboj.

Deklica je jokala in žalovala in nikakor ni mogla izlepa pozabiti ljubkega rumenčka. Kadar je pogledala pod štedilnik, so se ji orosile oči. Slednjič se je zasmilila očetu in materi, pa sta ji preskrbela mladega psička. Bil je še čisto majhen, ves neroden in kocast, pa se je zdel deklici kakor malo omejen in mu je zato vzrekla Bimbo. Sicer pa je ob njem vendar pozabila piščice in sta kmalu tudi Jelka in Bimbo bila taka nerazdružljiva prijatelja, da bi bila celo jedla iz iste sklede, ako ne bi mati tega prepovedala. Drugače pa je imel Bimbo pri Jelki nomenjeno veljavo. Niti ponoči se ni ločil od nje, ampak je spal kar v vzhodju njene postelje. Podnevi sta se igrala in skakala, da je bilo veselje! In kadar se je Bimbo posebno nerodno prekucnil, je Jelki tako ugajalo, da je planila k njemu in ga poljubila na smrček.

»Jelka, nikar!« so karali mati, mala pa ni mogla razumeti, čemu ne bi smela poljubiti živalice, ki je vendar tako ljubezljivo nerodna. Pa je ostal kužek le kužek in je vohljajal po tleh in po smeteh in je imel včasih polno prsti in prahu na smrčku. Jelke to ni motilo. Ako se je spet prav nerodno prekopicnil, je skočila k njemu in ga zopet poljubila. In kar na lepem se ji je začelo izpahovati okrog ust in mati so sklenili, da je to nalezla

od kužka in da mora Bimbo v kraj. Deklica ni mogla niti govoriti, ko je prišel očetov znanec, da bi odnesel psička. Sedela je z Bimbom v naročju na stopnicah in ga hlastno objemala, mamica pa ji je razklenila roke in izročila cvilečega psička tujcu. Jelka je obsedela nemo kakor živa podoba žalosti, le iz oči so ji polzele solze kakor v biser prelit lešniki.

Doma so upali, da bo mala kmalu pozabila na živali, toda izpuščaji okrog Jelkinih ust so že zdavnaj minili, žalost pa je bila iz dneva v dan le hujša. Deklica je bledela, ni mogla jesti in ni čutila do ničesar nobenega veselja več, dokler ni odločil oče:

»Ako pojde tako dalje, nam Jelka res zbolí.«

In je prinesel hčerki mlado muco. Mucka je bila belo in rjavo tigrasta in mehka kakor baržun. Zнала se je tako nežno primuzati k deklici, da je ta po-

lagoma pozabila kužka in se jela igrati z novo prijateljico. In spet je muca bila prva in najbolj veljavna v hiši. Jelka ji je stregla kakor nežni sestrici, muci se je svetil kožušček, vendar ni bila s tem zadovoljna, ampak se je prevzela in jela uganjati porednosti, ki bi jih poštena muca ne smela. Daviti je začela piščance in mlade zajčke, kar ni bilo niti očetu niti materi prav nič po volji. Vzlic temu sta potrpele, dokler je muca razbojnikovala samo pod domačo streho. Toda muca poniglavka ni znala ceniti take obzirnosti, ampak jo je kar kmalu z doma zavila še na sosedovo dvorišče in jela tudi tamkaj neusmiljeno mesariti

med zajčki in piščanci. Zdaj je bila mera polna. Zaradi mačke se oče Tonač vendar ne more prepirati s sosedi!

V tiski preišljujeta roditelja, kako bi si pomagala, da ne bi bilo treba žalostiti hčerke, a bi se le iznebila razbojniške muce. Pa se posveti očetu Tonaču! Prav natihoma se ponoči prikrade k Jelkini posteljici in previdno odnese muco v kuhinjo, ker jo lahko zaveže v vrečo in odnese na vlak, ki vozi v Avstrijo. Ne da bi kdo opazil, odloži živi tovor in počaka, da vlak odstopiha, nakar se mirno vrne domov.

To je bilo groze, ko je vlak obstal v Področčici, prvi avstrijski postaji onkraj Karavank! Čisto na lepem in nenadoma opazi sprevodnik vrečo, ki se giblje in premetava. Le kaj bi naj to bilo? Železničarji se zbirajo, gledajo in čakajo. Kdo bi si upal blizu take pošasti?! Končno se le ojunači mlad kurjač in začne odvezovati vrečo, muca pa resk! Bliskoma oprasne in še ugrizne drznega železničarja, potem pa hajdi v planine, kjer si poišče nov dom in tovarišijo.

Kajpak je Jelka jokala in žalovala, ko je zjutraj pogrešila muco, vendar ji poslej niso starši dali nobene živalice več v varstvo, pač pa je čez malo dobila sestrico in nekaj let za tem še bratca. To pa, to! S tema ima Jelka več sreče. Čeprav se včasih malo spraskajo, žive še danes v solčni sreči in kakor troje dehtečih rožic lepšajo očku in mamici življenje.

Gustav Strniša:

Ptica lira

Nekje na daljnem vzhodu je živel velik umetnik. Njegove pesmi so donele kakor žive strune, kdor jih je čul, je čutil notranje veselje, in posebno slast. Pozabil je na vsakdanjost življenja in poglobil se je v pesem, ki je odmevala, ga ljubkovala in uspavala v tihó srečo in mir.

Pesnik je imel mnogo nasprotnikov. Sovražili so ga, najrajši bi ga kamnali, kajti zavidali so mu njegov pevski dar, čeprav so bili sami priznani in slavni. Kovali so zaroto in sklenili, da ga ne bodo nikoli priznali, pa če njegova pesem prodre do nebes, če dela čudeže, da vsi ljudje skoprne tajne slasti za njo.

Pesnik se ni brigal za svoje nasprotnike, njegova pesem je donela čez polje in gozd, skozi sela in mesta. Če je le šel med razori in je zapel, sta umolknila slavec in škrjanec ter se zamak-

nila v njegov spev, če je hitel med ljudmi, so ga objemali in poljubovali. Vsi so se tedaj začutili brate, ljubezen je zastrujila v njih, duše so jim bile blažene in polne sladkega pokoja.

In čuli so ga umetniki, njegovi nasprotniki in bali so se njegovih glasov, da bi jih ne ganili in jim ne raztalili njih trdih src kakor sonce vosek. Zato so si mašili ušesa in bežali pred pesnikom kakor pred garjavecem.

Nasprotniki so se sestali na posvetovanje. In vprašali so se:

»Kaj naj storimo s tem človekom? Nihče nas več ne poslušá, nihče več ne ljubi naših krasnih spevov! Vsi ljudje kar nore za tem postopačem! Kje je vzel svojo moč?«

Premišljevali so v svojih zakrknjenih srcih, kako naj se ga odkrižajo. Bali so se ljudi, da bi se ne znesli nad njimi, če bi zvedeli, da so se umetniki maščevali nad njihovim ljubljencem.

In dobili so razbojnika in ga najeli, da je zvalil nesrečnega pesnika k sebi, ga napadel, zvezal in mu odrezal jezik ter ga oslepil. Potem ga je oblekel v umazane cape, ga vrgel na ulico in ga zasmehoval:

»Zdaj predvajaj ljudem svoje pesmi! Zdaj jih boš pač zlagal samo sebi slep in mutast!«

Ubogi pevec je šel po cesti in težke solze so mu polzele iz slepih oči. Počasi je taval ob hišah, dokler ni prišel na polje. Hitel je dalje in dalje, saj ga nihče ni poznal in nihče se ni zmenil zanj, za bednega berača

Dospel je globoko v hladno hosto. Vlegel se je na mah in pričel bridko ihteti.

Ko se je nekoliko pomiril, je dvignil svoje roke in prosil pomoči z nebes, naj bi se ga usmili sam Bog, saj mu mora počiti srce, če ne bo več mogel dajati ljudem tajnih čarov umetnosti, ki jih ima v sebi.

In Bog se ga je usmili.

Završalo je v drevju in že je čepela pevcu na rami drobna lesketajoča se ptička.

Čutil je, da je priletela ptica in vzel jo je v roke ter se razveselil. Čudovita ptička je imela lepo zaokrožen rep v obliki lire.

Dotaknil se je lire in že se je oglasila njegova pesem in zabrnela v drobnih strunah.

Vrnil se je k ljudem, ki so bili veseli in srečni ter ga radostno pozdravljali in vzniki poslusal.

In pesnik je umrl slavjen in oboževan od svojega naroda.

Ko so ga pokopali, je zletela čudovita ptica na njegov grob. Še se je oglasila lira in zamamila srca pogrebcev, da so se še pesnikovi nasprotniki jeli kesati svojega zločina in ga obžalovali.

Ko so pevca zagrebli, je ptica odletela.

Odslej ima krasna ptička še vedno rep v obliki lire, ki ji čudovito sije, a skrivnostnih strun, ki so tako milo brnele, da so vsakega genile, ni nikjer več. In tista ptica je čudovita in redka ptica lira.

Vprašanja za bistré glávícé

1. Kako pravimo možu, ki se je z lastno pridnostjo in lastnimi močmi pretil navzgor?
2. Koliko vrstic ima sonet?
3. Katero orožje se vrne nazaj k tistemu, ki ga sproži?
4. Kdo je zgradil prvi avtomobil?
5. Kje je največji premogovnik v Evropi?
6. Iz česa največ sestoji človeško telo?
7. Zakaj imenujemo hinavske solze »krokodilove solze«?
8. Katero državo označujemo s črkami ČSR?
9. Katera kovina je dražja od zlata?
10. Katera kovina je dražja od platine?

Lovec Vinko in medved Kosmatinko

Poglejte, to je lovec Vinko,
pred njim medvedek Kosmatinko.

Bum! Puška počí, medveč skočí
in Vinko v strahu solze točí.

A tale medved ne razsaja —
he, zdaj se gresta ringa-rajá...

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! Doma sem iz majhnega toda slavnega mesta Brežice. Za mestom se razprostira velika vrbina. Ta služi nam dečkom za pragozd. Tu se zelo radi igramo »Indijance«. Naše zveri so: psi, mačke, zajci in podobni štirinožci. Razen teh imajo tudi srake, vrane, fazani in divje race tu svoja bivališča. Mi mladi Indijanci pa moško stopamo po vrbini in smo strah in trepet vseh tukajšnjih prebivalcev. Iskreno Te pozdravlja

Foljanšek Miloš, uč. II. r. mešč. šole v Brežicah ob Savi

Dragi stric Matic! Bojim se, da mi Tvoj požrešni koš, oziroma peč zopet ne pogoltne pisma. Zato Te prosim, da mi ga priobčiš. Na kraju prostrane savane je ležala majhna indijanska vas. Glavar te vasi se je imenoval »Ranjeni jelen«. Bil je postaven in močan mož. V te kraje je pridrla sosednje pleme ter ujelo poglavarja. Dali so mu ultimato: »Ali suženj in živ ali svoboden in mrtev?« Poglavar je rekel mirno »Svoboden in mrtev!« V hudih mukah je potem moral umreti.

Štefanac Bogomir, uč. ? razr. Ljubljana, Medvedova 18

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašim v »Mladem Jutru«, ki ga zelo rada prebiram. Povedati Ti hočem, da me najbolj zanima zgodovina, posebno pa jugoslovenska zgodovina. Veselilo bi me, če bi Tvoj zgodovinar časih kaj napisal za »Mlado Jutro« o naših junaških prednikih. Lepo Te pozdravlja

Mejač Špela, uč. IV. razr. vadnice v Ljubljani

Dragi striček! Na Tvoj natečaj odgovarjam: 1. Najbolj mi je všeč mladinska knjiga »Tarzan kralj džungle, I. in II. del. 2. Najbolj zanimiv šolski predmet se mi zdi »Nazorni pouk«. 3. Spis o Indijancih. O Indijancih sem že mnogo čital. Indijanci prebivajo v glavnem v Ameriki. Oni živijo skupaj v plemenih. Hranijo se z mesom divjih živali. Zato se bavijo z lovom. Oblačijo se v živalske kože. Stanujejo v preprostih kočah. Nekateri so izobraženi in živijo skupaj z belimi ljudmi. Jaz bi rad videl Indijance.

Mejak Miran, II. razr. nar. šole v Gornjem gradu

Dragi stric Matic! Učim se rada vse predmete, vendar mi je risanje najljubše. Risanje imamo 3 ure na teden. Jaz se že vedno veselim tega predmeta. Mi rišemo po naravi in druge reči. Letos smo risali po naravi črni teloh, mačice, krokuse, trobentice, vijolice, marjetice, zvončke in drugo. Sedaj smo risali narodni vzorček. Imam tudi lepo skicirko, v katero sem risala v prostih urah zelo lepe reči. Če si mogoče stric Matic želiš videti, prosim, pridi pogledat.

Ivica Zorinič, uč. I. b razr. drž. mešč. šole v Slovenski Bistrici

Dragi stric Matic! Doslej sem bral že mnogo knjig a nobena ni bila tako lepa kakor knjiga: »Tarzan, kralj džungle«. Razen te mi je najbolj ugajala knjiga: »Bratec Branko in sestrica Mica«. Zelo rad berem tudi pravljice v katerih premaga človek vraga. Izmed vseh šolskih predmetov imam najrajši zgodovino. Pri pouku zgodovine si lahko predstavljam mnogoštevilne boje, zmage, poraze in nesmrtno junake. Prav lepo Te pozdravlja

Krušnik Slavko, uč. IV. razr. na Grabnu v Ljubljani

Dragi stric Matic! Zelo rad berem pravljice in povesti. Na uho Ti povem, da rajši berem povesti kakor pa šolske knjige. Prebral sem knjige iz »Mladinske knjižnice Jutra«, povest o psu »Pes II. čete«, povesti »Deček brez imena«, knjigo »Mladinske matice«, »Čeljustnik« in še mnogo drugih. Lansko leto sem bral tudi dve nemški mladinski knjigi o Indijancih, ki sta mi bili zelo všeč. Prav lepo Te pozdravlja

Uroš Pestotnik, dijak drž. real. gimn. v Ljubljani

Dragi stric Matic! Tudi Ti imaš to slabo navado, da nas vedno nekaj izprašuješ. Veš, če jaz mam vedno nadlegujem s vprašanji, mi vedno odgovori, da ne smem biti preveč radoveden. Saj veš, da so ženske zmeraj bolj sitne kakor mi moški in zato Ti radevolje odgovarjam na Tvoje vprašanje. Moj najzanimivejši predmet je slovenščina. Pri tej šolski uri se učimo svoj materinski jezik. Ko me je še mama pestovala me je učila v slovenskem jeziku moliti in pripovedovala mi je o dobrem Bogu. Sedaj sem pa že velik, hodim v I. b razr. klas. gimn. v Št. Vid n. Lj. Tukaj nas pa še bolj na-

tančno uče o materinskem jeziku. Sedaj sem pa doma na bolniškem dopustu. Ko bom ozdravel bom nadaljeval študij.

Juvan Boris, dijak
Žerjav, p. Črna pri Prevaljah

Moj najljubši predmet sta zgodovina in zemljepis. Pri zgodovinski uri nam g. učitelj tako živo opisuje vse prejšnje dogodke naše mile domovine. Pri tem predmetu spoznavam naše prednike, njih običaje in šege, vladarje in razne boje, ki so jih vojevali naši predniki za obstanek. Končno pa mi pove zgodovina, tudi notranje politične borbe, ki pa so se sedaj nehale pod edino pravo in lepo nacionalno idejo. Predmet zemljepis pa mi je dal možnost, da vidim, kje je tekla moja zibelka in kako velika je moja lepa domovina z očakom Triglavom. Zemljepis opisuje vsa naša lepa jezera, gozdove, njive in travnike.

Križnar Verica, učenka IV. razreda
Preddvor

Dragi stric Matic! Že dolgo se nisem oglašil. Danes Ti pa nekaj napišem o Indijancih. Indijanci so zelo bojeviti narod. Stanujejo v šotorih, ki se imenujejo »Wigwami«. Orožje imajo zelo enostavno; sekiro z dolgim ročajem, kličejo jo »tomahawk«. Kadar grede v boj, pravijo, da so izkopali »bojno sekiro«, a kadar se pomirijo, pravijo, da so »popušili pipo miru«. Glavni njihov bog je Manitou, a nebo ali raj kličejo »večne poljane«.

Černe Josip, uč. IV. razr. II. realne gimnazije v Zagrebu, Držičeva 17.

Dragi stric Matic! Izmed vseh šolskih predmetov mi je risanje najljubše. Posebno zabavno se mi zdi risanje po naravi. Zmerom bom hvaležna šoli, ker sem se toliko lepega naučila.

Weiss Ana, uč. slovenskega razreda v Mozlju, srez Kočevje.

Dragi Matic! Zelo sem se začudil, ko sem danes čital v »Mladem Jutru«, da imajo skoro vsi otroci najrajši zgodovino; je namreč tudi moj najljubši predmet! Prost spis o Indijancih Ti ne bom napisal, ker bi bil dolg za 5 »Mladih Jutrov« in bi ga Ti vrgel v koš; rajši Ti pa povem nekaj o knjigah. Imam jih zelo veliko in posebno lepe so naslednje: »Pes druge čete«, »Nonni«, »Poslednji Mohikanec«, »Doktor Dolittle in njegove živali«, »Doktor Dolittle kralj Indijancev«, »Robinzone«, »Hrabri razred profesorja Justusa«, »Braunov najmlaj-

ši« itd. Tudi »Mlado Jutro« in »Naš Rod« rad čitam, pravljic pa ne maram. **Mitja Vidic, uč. III. c razr. osnovne šole** v Zagrebu, Trnjanska cesta št. 1.

Dragi stric Matic! Tudi jaz se enkrat oglašam v Tvojem koticu ter Ti odgovarjam na vprašanje, katerega si stavlil mladim Jutrovčkom. Najljubši predmet v šoli mi je slovenščina. V slovenski uri nam gospod učitelj razlaga o naših pesnikih in pisateljih, ki so nam priborili slovenski jezik. Tako se učimo ter zmiraj bolj spoznavamo našo slovensko literaturo.

V. Gorenc, dijakinja drž. deš. mešč. šole v Mariboru

Kralju Petru II.

Oj. Peterček, Tvoj oče,
za tabo v nebesih joče!
In za Jugoslavijo,
še ne do konca dograjeno,
A takrat nehal jokati bo,
ko videl Jugoslavijo
že dograjeno bo.
In dograditi jo hočemo,
in zapustiti je nočemo.

Jurca Sonja, uč. 4. razr. vadnice v Ljubljani.

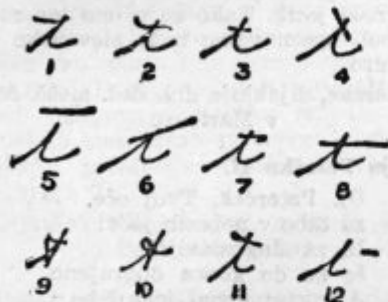
Dragi stric Matic! Sedaj se drugič oglašam v Tvojem koticu. Tvoj novi natečaj me je jako razveselil. Zato sem sklenil, da Ti hočem pisati. Doslej sem bral te knjige: »Kako smo delali radio«, »Brkonja Čeljustnik«, »Luček in njegov škorec«, »Rudi«, »Zvonček«, »Vijolica Vera«, »Mizica, pogrnj se«, »Botra z Griča«, »Tovariša«, »Pravljice«, »Kresnice«, »Srbske narodne pravljice in legende«, »Prvič med Indijanci«, »Za žalostne in vesele čase«, »Kapljica«, »Bratec Branko in sestra Mica«, »Skok Cmok in Jokica«, »Kozamurnik in njegove prigode«. A najlepše se mi zdijo: »Bratec Branko in sestra Mica«, »Srbske narodne pravljice in legende« in »Botra z Griča«. Zato pa tudi mislim, da ne bo moj spis v tvoji požrešni koš romal. **Vinko Vuković, uč. II. razreda** pri Malih Nedeljah.

Mrtvemu kralju. Po smrti kralja Petra I. Osvoboditelja je zasedel prestol njegov sin, naš rajni kralj Aleksander. V razredu imamo Tvojo sliko. Težko nam je, ko Te gledamo. Skoraj ne moremo verjeti, da so te Tvoje mile oči za vedno zaprte. Bil si za nas kakor dobri atek. Vsak Jugoslovan žaluje za Teboj. **Volk Matilda, uč. II. šolskega leta** v Ravnah pri Šoštanjju.

Po pisavi lahko spoznaš človekov značaj

Majhna črka ti lahko marsikaj pove.

Svojemu prijatelju daj svinčnik in papir in ga prosil, naj napiše nekaj besed, ki vsebujejo malo črko t (na primer: teta, trta, tank, trpin, tobak, toča, dete, nit, veter). Še na misel mu ne

bo prišlo, da si postal imeniten grafolog. Saj veš, da pravimo grafolog tistemu, ki bere iz pisave dobre in slabe lastnosti kakega človeka.

Ali je tvoj prijatelj dobronarčen, častihlepen, zabaven? — Vse to lahko doženeš iz male črke t s pomočjo razvidnice, ki je spodaj natisnjena. V večini primerov boš zadel pravo, dasi morda ne vselej. Poizkusi najprej pri samem sebi!

Lastnosti, ki nam jih pove črka t:

1. Pomanjkanje zaupanja v samega sebe.
2. Živahnost in humor.
3. Natančnost in redoljubnost.
4. Trmoglavost.
5. Podjetnost in nepremišljenost.
6. Častihlepnost.
7. Vztrajnost.
8. Mirnost in molčečnost.
9. občutljivost in rahločutnost.
10. Malodušje.
11. Zagrenjenost in zbadljivost.
12. Odločnost in trdno voljo.

Odgovori bistrim glavicam

1. Jugoslavija ima 14 milijonov prebivalcev.
2. Rumunija ima 18 milijonov prebivalcev.
3. Češkoslovaška republika ima 15 milijonov prebivalcev.
4. Države Male antante so: Jugoslavija, Čehoslovaška in Rumunija.
5. Države Velike antante so bile: Francija, Anglija, Italija in Rusija.

Manica:

Iznajdljivi Škot

Škotu je umrl oče. V oporoki, ki so jo odprti nekaj dni po njegovi smrti, je bilo pisano, da preide vse ogromno premoženje na sina. Pač pa mora sin prodati najlepšega konja, denar pa darovati cerkvi za mir in pokoj očetove duše.

Sin je tuhtal in ugibal, kako bi ostal »volk sit in ovca cela«. Pa jo je iznašel!

Odvezal je konja, stisnil pod pazduho domačega zajca in se odpravil v bližnji trg na živinski sejem.

Na sejmu so se mu kmalu približali kupci. Konj jim je ugajal in vpraševali so gospodarja, koliko zahteva zanj.

Prodajalec je potegnil izpod suknje zajca in rekel:

»Prodati hočem oboje! Za konja zahtevam samo pol srebrnika, za zajca pa sto srebrnikov. Drugače se ne menim!«

Kupci so ugibali, da li je možakar pri pravi pameti ali ne. Ker pa je bil konj res lepa žival, se je hitro našel nekdo, ki je za zahtevano vsoto kupil konja in zajca.

Škot je pobasal denar in se napotil proti domu. Mimogrede se je zglasil v župnišču in plačal pol srebrnika za mir in pokoj očetove duše.

Zlogovnica

1	Stvar, ki jo zaman iščeš na svetu
2	Zaščita, varstvo
3	Ptič
4	Presvetišče
5	Računstvo s številkami
6	Redovnica
7	Žensko ime
8	Živalca iz rodbine ravnokrilcev
9	Svobodomisel
10	Zdravilno zelišče

Iz zlogov: a, ar, ba, be, bec, ber, bram, ca, ček, čvr, i, ka, ka, ka, kelj, len, li, me, na, na, ni nu, o pra, ra, rit, sko, ta ti, van, vi sestavi besede zgoraj navedenega pomena. Čitaj začetne črke od zgoraj navzdol in tretje črke od spodaj navzgor. Kar ti rešitev pove stori takoj!

Listnica uredništva

Koman Viktor, dijak: Dolgih spisov ne moremo priobčevati, ker nam manjka prostora.